

[Taanquist]

Jeg forstår egentlig godt, at fru Aase Olesen slår sig vældig i tøjret i denne sag. Jeg ville også nødigt stå i den situation, men egentlig ville jeg forfærdelig gerne være enig med fru Aase Olesen, og når fru Aase Olesen nu bruger det udtryk heroppe, at kommunerne anvendte ungdomscirkulæret i flæng – det var det, fru Aase Olesen sagde – kan vi stort set være enige om, at det i hvert fald ikke duede. Så skulle der noget nyt til. Det må være rigtigt forstået.

Det, der kunne løse problemet, har man – og især socialministeren – totalt afvist. Jeg vil gerne sige til hr. Tinning, at det ikke er noget ændringsforslag, som vi har stillet under udvalgsbehandlingen; det er nogle tanker, der er kommet frem under udvalgsbehandlingen, som vi ikke har taget videre stilling til, fordi de med det samme blev afvist, men som byggede på nogle satser, der i hvert fald lå højere end disse 1.700 kr. Når der stadig væk bliver sat spørgsmålstejn ved, hvorvidt vi har taget afstand fra satsen på de 1.700 kr., vil jeg holde på, at vi fra begyndelsen har taget afstand fra satsen på de 1.700 kr.

Når både fru Aase Olesen og socialministeren trækker formanden for sammenslutningen af sociale udvalg frem, er det nok, fordi han er min partifælle og man derfor vil forsøge at få et modsætningsforhold ind, men jeg vil gerne have lov til at læse, hvad samme hr. Jens Arbjerg Petersen skrev i Aarhus Stiftstidende lørdag den 26. februar:

»Når det gælder de unge udeboende, har forvaltningen også fulgt socialministeriets anbefaling, men med en modifikation, som er meget væsentlig. Som udgangspunkt har forvaltningen ydet 1.700 kr. pr. måned. Men da det efter forvaltningens opfattelse ikke er muligt at opretholde et rimeligt levestandard og betale faste udgifter, især husleje, af dette beløb, ydes der i praksis også hjælp til de faste udgifter ud over dette beløb. Dog følger forvaltningen socialministeriet så langt, at hjælpen højst kan være så stor, at de unge har samme levestandard som uddannelsessøgende, der modtager stipendier og lån via reglerne for uddannelsessøtte, og det vil sige højst 2.300 kr.« osv.

Det er vel nok nøjagtig de samme tanker, som vi har givet udtryk for, så jeg tror ikke, der er noget modsætningsforhold mellem os

og formanden for sammenslutningen af sociale udvalg.

Foreningen af sociale udvalg slutter i øvrigt deres brev til socialudvalget med, at man ikke ønsker, at der lovgivningsmæssigt skal fastsættes faste, lave takster for denne gruppe unge, og det er det, dette vil resultere i. Så kan socialministeren have mange andre intentioner, men det bliver resultatet.

Selv om socialministeren understreger, at udgangspunktet er det individuelle skøn, så er der, når denne behandling er forbi og lovforslaget vedtaget, kun én ting tilbage for dem, der til sin tid skal se, om afgørelserne er rigtige – det bliver ikke socialministerens, men ankesystemets opgave – at gå tilbage til bemærkningerne og læse dér, at sigtet er at undgå, at kontanthjælpen til hjemmeboende unge arbejdsløse er højere end ydelserne til den hjemmeboende uddannelsessøgende i samme alder.

Uanset hvad man kan forsøge at pådutte os, kan man ikke komme bort fra, at vi til hver en tid har talt imod det forslag, der ligger her, som er aldeles uantageligt for socialdemokratiet. Det skaber ulighed den forkerte vej. Nu bliver der nogle unge mennesker, der virkelig bliver dårligt stillede.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg bliver nødt til at hjælpe hr. Taanquist med at huske, hvad det egentlig er, der er foregået.

SF og VS fremsatte forslag til folketingsbeslutning om at fjerne sultecirkulæret, som var til førstebehandling den 10. november 1982. Lad os så huske hr. Taanquists bemærkning lige før: vi har fra første færd taget afstand fra disse 1.700 kr. Så citerede den socialdemokratiske ordfører hr. Torben Lund fra første behandling af omtalte beslutningsforslag. Der lyder det:

»I samme forbindelse vil jeg også godt give tilsagn om i socialudvalget at drøfte, om de enkelte punkter i cirkulæreskrivelsen nu også er rimelige. Jeg kan her eksempelvis nævne, om den opstillede formodning om den unges levestandard nu også er rimelig.«

Jeg synes ikke, man behøver at være specielt skrap uddannet for at finde ud af, at der er, hvad hedder sådan noget, en kraftig forskel på at sige: vi tager klart afstand fra; el-